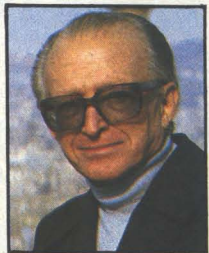

EL DAVANTAL DE

E

s fama que molta gent que creu haver vist objectes voladors no identificats s'ho guarden per a ells, callen per una por invencible a fer el ridícul. Sembla que això dificulta seriosament les investigacions de les autoritats i dels experts, que topen amb uns impenetrables murs de silenci.

Que m'ho diguin de misses

I crec que no es tracta tan sols de la por de fer el ridícul davant dels altres, sinó d'un sentiment molt íntim davant de nosaltres mateixos, fins i tot en la més recòndita de les solituds: allò que no comprenem ens inquieta i procurem apartar-ho de la nostra ment.

Estic convençut que tothom, en alguna mesura, ha tingut contactes amb l'insòlit: pressentiments que es realitzen, intuïcions miraculoses, objectes que es perden en un lloc i apareixen de cop i volta en un altre, lleus moviments i petits sorolls inexplicables, una colla de coses que no podem encaixar en el món de sòlides certeses que ens hem inventat una mica... Quan això ens ocorre —i repeteixo que estic convençut que és més corrent del que volem reconèixer—, solem callar, no ho diem a ningú i, fins i tot, ens ho dissimulem a nosaltres mateixos.

Aquest preàmbul tan el·líptic és per explicar el que m'ha passat amb un rellotge estimadíssim. L'any 1981, l'Ajuntament de Manresa em va honorar nomenant-me pregoner de la Festa Major de la ciutat. Aquesta distinció em valgué un conjunt

d'experiències agradabilíssimes, d'aquelles que no s'obliden mai. Al final dels actes, el consistori va tenir la gentilesa d'obsequiar-me un rellotge de sobretaula molt bonic. Un model alemany amb el so de les hores, les mitges hores i els quarts, que toquen pausadament, d'una manera tranquil·litzadora. Un regal delicat, dels que s'agraeixen sempre.

A mi, aquest rellotge, només m'havia donat satisfaccions, fins fa un parell d'anys, quan, amb motiu dels canvis d'horari que se'ns imposen oficialment, vaig manipular (es veu que amb barroeria) les agulles, fent-les anar en mala direcció. La protesta mecànica fou immediata: el rellotge va començar a tocar fora d'hores i de quarts, a la babalà. Però conscient i fent esforços de flaqueza, encara assenyalava hora bona, i ho va fer fins fa cosa d'un any. Aleshores sí, plegà veles i va rendir-se del tot.

I ara ve el fet que, si tingués la pudícia necessària, potser em callaria. Però ben mirat, trobo que no hi ha de què. El cas és que l'Àngel Casas (show) va presentar en el seu interessant programa el parapsicòleg —o com se'n digui— Uri Geller. La meua dona, la Rosa, coneix les meves febleses i com que a l'hora de l'emissió jo ja sóc al llit i més aviat dormint, va gravar el programa en vídeo, perquè no me'l perdés.

L'endemà vam passar la cinta. «Ah! És el truc dels rellotges», vaig dir jo. «A veure si aquest tipus ens arregla el de Manresa!». Em vaig concentrar sense matar-m'hi, amb una espurna de sornegueria.

I heus ací, senyores i senyors, que el rellotge de Manresa m'ha tornat a funcionar. No sona —això no—, però marca les hores puntualment, que ja és una gran millora. És tal com ho conto sense posar-hi ni treure-hi res. Em ve a la memòria el cas d'aquell gallec que deia: «Jo no crec en bruixes, però d'haver-n'hi, n'hi ha».

P E R E C A L D E R S